

thinget om, at Biskoppernes og Landemoder-
nes Betænkning maatte blive indhentet, og det
henstillede, om det dog nu ikke engang maatte
være betimeligt at nedsætte en af Geistlige og
Ikke-Geistlige sammensat Forsamling til at drøfte
de Sager af kirkelig Natur, der kunde ventes
at komme for, saaledes at Landstinget ikke
skulde være nødt til uden Forberedelse at tage
dem under Overveielse. Dersom nu Landemo-
derne og Biskopperne havde erklæret sig saa-
ledes: „Ja, disse Menigheder maae vi først
have — det er aldeles nødvendigt —, og der-
efter ønske vi, at de andre Sager maae blive
foretagne af en Kirkecommission“, saa vilde
jeg kunne forstaae, at det nu maatte stee saa-
ledes. Men naar alle Landemoderne have bedt
om, at Sagen først maa blive lagt frem for
en Kirkecommission, og naar de sex af Rigets
hvy Biskopper ligeledes have forlangt dette, saa
tør jeg ikke give min Stemme til eller raade
Nogen til at søge denne Sag afgjort, forinden
den har været behandlet i en Kirkecommission.
Den høitærede Kirke- og Underviisningsmini-
ster anførte iforgaars, saavidt jeg kan erindre,
at Landemoderne afstemning paa flere Steder
— jeg troer dog ikke, at der blev sagt paa
alle Steder — kun var foretagen af Prov-
sterne, medens de tilstedeværende Præster ikke
havde deeltaget deri. Jeg maa i den Anled-
ning beklage, at den daværende høitærede Cul-
tusminister ikke tydeligt havde givet tilkjende,
hvem det var, han ønskede skulde afgive deres
Stemme. Ved et Landemøde forstaaes jo,
saavidt jeg veed, den Forsamling, som dan-
nes af Biskoppen, Stiftamtmanden og Stift-
tets Præster. Jeg veed vel ogsaa, at der er et
„udvidet Landemøde“, og at dette bestaaer af
den samme Forsamling, som jeg nys har nævnt,
og tillige af de Præster, som tilkaldigviis, uden
nogen Forpligtelse dertil, og uden at det just
hver Gang er de samme, komme tilstede ved
Landemødet; men ønskede man ogsaa disses
Mening hørt, saa havde det vistnok været tjen-
ligt, om den forhenværende Kirke- og Under-
viisningsminister tydeligt havde givet det til-
kjende. Paa Landemoderne stemte 59 for en
saadan Lov og 250 af dem, som afgav deres
Stemmer, imod den, saa at der altsaa var en
betvælselig Majoritet imod, at Sagen skulde

fremmes, saaledes som den hidtil var bleven
det. Den høitærede Minister underrettede os
nu iforgaars om, at af disse 250 Geistlige
stemte 97 for, at Birkedals Menighed maatte
blive — jeg veed ikke, om legislativt eller ad-
ministrativt — anerkjendt; men jeg troer dog
ikke, at man kan regne disse 97 Stemmer med
til Fordeel for Lovforslagets Princip. At de
vilde have Sagen med Hensyn til Nazareth-
menigheden bragt tilende paa en anden Maade,
mener jeg, at de meget godt kunde forsvare at
hvtre Duffe om, og saa dog alligevel stemme
imod et Forslag til en almindelig Lov, saa-
ledes som de ogsaa have gjort det. Men der
er jo ogsaa indkommet en anden Protest mod
denne Maade at behandle Sagen paa, nemlig
fra de over 800 Præster, som ifjor indgave en
Adresse til Rigsdagen. Af Biskopperne have,
som jeg allerede har tilladt mig at nævne, jo
de 6 bedt om, at Sagen først maatte blive
behandlet i en Kirkecommission, eller af en
Forsamling af Geistlige og Ikke-Geistlige, i det
Nærmeste at gjøre Forslag til Ordningen af
Kirkens Forhold i det Hele — saaledes troer
jeg i det Mindste, at jeg hørte det anføre i
forrige Møde. Der er i Litteraturen bleven
nedlagt en alvorlig og indtrængende Protest
mod et Lovforslag som det foreliggende fra den
ene af disse Biskopper. Der er ogsaa bleven
nedlagt en Indsigelse derimod af den Mand,
hvis Fraværelse fra denne Forsamling vistnok
Alle beklage, nemlig af det høitærbærdige ældste
Medlem af det theologiske Facultet, som i en
saa lang Arrække har været ikke blot en al-
vorlig Forkæmper for Danmarks Ret og Be-
fordrer af vor constitutionelle Frihed, men
ogsaa en ivrig Talsmand for, at Grundlovens
Løfteparagraf om, at Folketirkens Forsatning
skal ordnes ved Lov, maatte blive opfyldt. At
disse Vidnesbyrd ere blevene gjendrevne i Lite-
raturen, er i det Mindste ikke mig bekjendt. —
Skulle vi have en Kirkecommission, saaledes
som den høitærede Minister har foreslaaet, og
hvoortil han har forlangt Midler i Finantslov-
forslaget, saa kan jeg ikke komme til anden
Anerkjendelse, end at ogsaa den foreliggende
Sag, som for Diebliffet er et af Kirkens al-
vorlige og brændende Spørgsmaal, maa dra-
ges ind under den og afgjøres i Forening med